

jo netop det, at vi her fra dette Tings Side ved Behandlingen af de af Ministeriet Reedtz-Thott i sin Tid forelagte Skatte-lovforslag, efter at disse endelig langt om længe vare vendte tilbage fra Landstinget, paa flere ret væsentlige Punkter rettede os efter de Ønsker, som vare fremsatte fra Landstingets Side, paa adskillige ret væsentlige Punkter netop viste Imødekommen over for de Betragtninger og Ønsker, der vare fremkomne fra det høje Landstings Side. Jeg skal som et af disse Punkter nævne — jeg gør det, fordi det synes mig at staa i en vis Forbindelse med hele den foreliggende Situation paa Skattereformens Omraade — at den Gang Lovforslagene bleve forelagte af Ministeriet Reedtz-Thott, gik de ud paa rent ud at overføre en Del af de direkte Statsskatter til Kommunerne. Fra Landstingets Side blev der rejst meget stærke Indvendinger her imod. Man vilde den Gang paa ingen Maade røre ved de direkte Statsskatter, man vilde ikke en Gang røre saa meget ved dem, at nogen Del af dem maatte overføres til Kommunerne. Man kunde den Gang fra det høje Landstings Side paa ingen Maade tænke sig at gaa videre end til at overføre Skatternes Beløb til Kommunerne, selve Skatterne skulde vedblive at staa uforandrede til alle Tider som virkelige Statsskatter. Paa dette Punkt — foruden paa forskellige andre Punkter — rettede vi os den Gang i vort Ønske om at faa noget ud af Reformen efter det høje Landsting, og naar jeg særlig finder Anledning til at nævne dette Punkt som et af dem, hvorpaa dette Ting har vist Landstinget Imødekommen, er det, fordi denne Stilling den Gang og igennem en Række af Aar fra det høje Landstings Side var i meget høj Grad medvirkende til, at man i Skattekommissionen trykkede sig ved at gaa til det Skridt, som nu det høje Landsting er gaaet til, at ville rent ud afskrive Skatterne til Staten. Vi gik ud fra, at naar det høje Landsting havde været saa ømfindligt paa dette Punkt, vilde det, at man fra Skattekommissionens Flertals Side gik et langt Stykke videre blive opfattet som en Tilkendegivelse af, at man i Virkeligheden ikke ønskede at komme til noget Resultat, men at man kun

ønskede at opstille Fordringer, som man paa Forhaand vidste, man ikke kunde faa Landstingets Samtykke til, og da det paa dette Punkt, saaledes som vi saa paa Sagen, mindre drejede sig om Realiteten end om Formen, fandt vi det rigtigt her at rette os efter den Stilling, vi havde indtaget udtrykkelig paa det høje Landstings Begæring.

Det andet Punkt, jeg ønsker at sige et Par Ord om, er den stigende Skala, som blev vedtagen i Skattekommissionen og derefter af dette høje Ting. Det er fra det ærede Landstings Side gjort gældende, at Folketinget paa dette Punkt fuldstændig har skiftet Standpunkt. Ja, hvis man alene vil se paa det Standpunkt, som Folketinget ved sine Afstemninger i de forløbne Aar har indtaget, kan det være meget rigtigt, at vi her have skiftet Standpunkt, men vil man se paa, hvorledes Flertallet i Folketinget i det hele gennem de forløbne Aar har stillet sig paa dette Punkt, vil det ikke med Føje kunne siges, at vi nu have skiftet Standpunkt. Det har netop længe, førend der fra nogen Regerings Side forelaa Forslag til en Skattereform, været krævet fra dette Tings Side, at vi skulde søge at komme til en Indkomstskat med stigende Skala, en lignende stigende Skala som den, der nu foreslaas fra Folketingets Side. Naar vi i de forløbne Aar, i hvilke Skattereformen var til Forhandling, ikke stillede Ændringsforslag i denne Henseende til de Forslag, der da fremlagdes af de forskellige Ministerier, var det ingenlunde, fordi vi havde forandret vor Opfattelse, eller fordi vi vare komne til det Resultat, at vor Opfattelse i den Henseende var urigtig, men alene paa Grund af de Omstændigheder, der forelaa. Disse Omstændigheder vare for det første og i det væsentlige, at der var kommet til at foreligge fra et Ministeriums Side et Forslag til en Reform af de direkte Skatter, og at det var lykkedes Finansudvalget ved Forhandling med det daværende Ministerium paa alle væsentlige Punkter at naa til Enighed, og at man vidste, at hvis man paa dette Punkt vilde søge at fremføre Flertallets gamle Ønsker om en stærkere stigende Skala end den, der fremgik af de skattefrie Afdrag, vilde det være det samme som at støde den Haand bort, som